

ANUL
IV.

UNIVERSUL COPILOR

No

44.

Lei 5.

MIERCURI, 24 OCTOMBRIE 1928

NUMĂRUL 5 LEI

IN STRAINATATE DUBLU

UNIVERSUL COPIILOR

REVISTA SAPTĂMĂNALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STR. BREZOIANU No. 9-11, — BUCUREȘTI

PREȚUL ABONAMENTULUI:

UN AN 200 LEI

ȘASE LUNI 100 LEI

Urmărește o țință pe care s'o
ai viața întreagă.

Diderot.

= =

Caută virtuțile la ceilalți, și
vițiile în tine.

Franklin.

= =

Nu e destul să nu faci rău mai
trebuie să faci bine cât poți.

Fenelon.

DUELUL

Nelu și Grigoraș fac duel cu săbii de lemn. Nelu e în clasa a patra primară, iar Grigoraș în clasa a doua. Amândoi învață la aceeași școală și locuiesc în aceeași curte; dar pe când părinții lui Nelu sunt bogași, ai lui Grigoraș sunt săraci.

Totdeauna, la joc, Grigoraș ascultă de Nelu, căci el e căpitanul!...

La duel, Grigoraș — deși mai mic, dar mai vânjos — se ferește să lovească pe Nelu cu sabia. Dar nu tot așa face Nelu. El caută cu tot dinadinsul să lovească pe Grigoraș, ca să-i arate că știe mai bine să mânuiască sabia...

De data aceasta, după câțva timp de luptă, Grigoraș a fost lovit la mână și-i vine să plângă, dar își face curaj, își stăpânește lacrimile și învârtește sabia cu mai multă iscusință. Vrea să lovească și el pe Nelu, cel pușin așa numai cu vârjul!...

Dar și Nelu se ține tare.

— Grigoraș! strigă mama acestuia, astâmpărăți-vă, să nu vă loviți!

— Nu ne lovim! răspunde el, și tot învârtind sabia de nua lovi pe Nelu în obraz,

Acesta începu să plângă și, părăsind duelul, începu să dea cu sabia în Grigoraș.

Mama lui Grigoraș, care văzuse cele întâmplate, alergă de-și luă băiatul, zicându-i:

— Vezi, nu ți-am spus eu să nu te mai joci cu Nelu?

Grigoraș, plângând, voi să răspundă ceva, dar suspinele nu-l lăsau.

Nelu, dându-și seama că a greșit, se apropie de Grigoraș și de mama lui, rugându-se:

— Iartă-mă, Grigoraș, că am greșit! Nu mai fac altădată. Hai să citim Universul Copiilor și să ne împăcăm!

Grigoraș zâmbi printre lacrimi și zise mamei sale:

— Mă lași mămico, să mă duc cu Nelu, că nu mai facem duel, ci o să citim povești?

— Te las, dar să nu vă mai bateți, fiindcă nu e frumos!

Și amândoi plecară, la braț, par' că nimic nu s'ar fi întâmplat...

... Copii! Jucați-vă frumos și iertați unii altora greșalele!

Cei bogași să nu umilească pe cei săraci, iar aceștia să nu poarte necaz celor bogași!

Voi, cari aveți părinți cu stare, faceți bucurie micilor orfani, celor săraci, celor nevoiași!

Numai astfel veți putea zice că sunteți cu adevărat camarazi! Numai deprinzându-vă de mici cu fapte bune, veți ajunge mai târziu oameni desăvârșiți, conștienți de menirea voastră și folositori societății!...

Toma Culcea.

///

TOAMNĂ TARZIE

Este toamnă și căldură
Cum n'a fost în nici un an
Tot se schimbă'n uscătură
Iar la soare, un molan
Stă și toarce la căldură.

A ieșit colo la soare
Unde locul e mai cald
O șopărlă sclipitoare
Ca o piatră de smarald
Verde, flacăra sub soare.

Numai rața, tristă, 'ndură...
— De nu plouă 'nebunesc!
Zice 'nchisă'n bățatură,
— Nici nu pot să măcăesc
Pe-o asemenea căldură.

Nichita Macedonshi.

ȘORICELUL

de TEODOR CASTRIȘANU.

Șoricel cu lungă coadă,
Nu mai vii la noi în ladă,
Să mai rozi vr'un colț de pâine?
Cearcă să mai vii și mâine!...
Șoricel fără de minte,
Nu mai vii pe la plăcinte
Și la șuncă afumată?
Cearcă și mai vin' odată!...
Șoricel ce dormi sub scânduri,
Nu mai sta, te rog, pe gânduri!
Haida, bre, ți-arată capul,
Că te-așteaptă plin dulapul!

.....
Mâța noastră, despre tine,
Ne-a vorbit azi mult și bine.
Ea ne-a spus că stă de pază,
Că dorește să te vază.
De trei nopți tot stă deșteaptă
Și te-așteaptă, și te-așteaptă!...

.....
Vino, șoricel, cu bine,
Că-i e mâtei dor de tine;
Vino, șoricel, încoace,
Că vrea mâtea să se joace;
Hai mai iute, vin drăguță,
Să cunoști a ei lăbuță!...

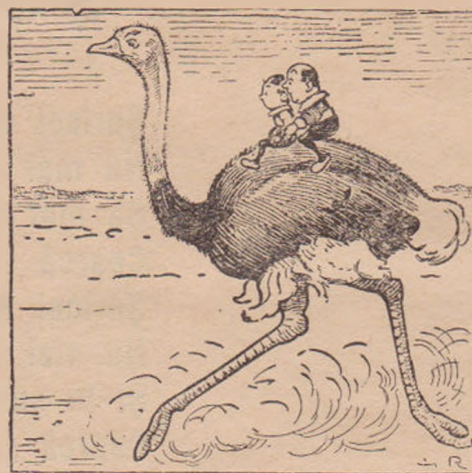
REGELE TĂRTĂCUȚĂ

ROMAN ILUSTRAT DIN VIAȚA PITICILOR

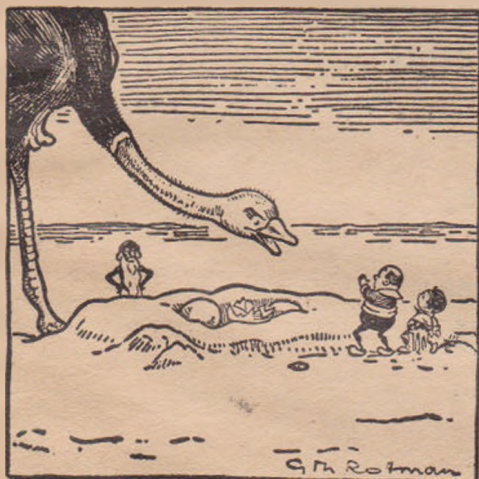
97. Tărtăcuță și Petrișor se întoarseră speriați și se pomeniră față în față cu un alt pitic, dar negru ca tăciunele și cu barba albă, care îi privea cu ochi holbați. Era înspăimântător. — „Frumoasă ispravă, mormăi el. Eram pus aici, să păzesc oule struțului și voi le-ați spart. Ce mă fac eu acum?!”

— „Vom sta aici și îi vom spune struțului, că noi suntem de vină”, zise regele. Și fiindcă ouă tot erau sparte, prietenii noștri își astâmpărară foamea și setea.

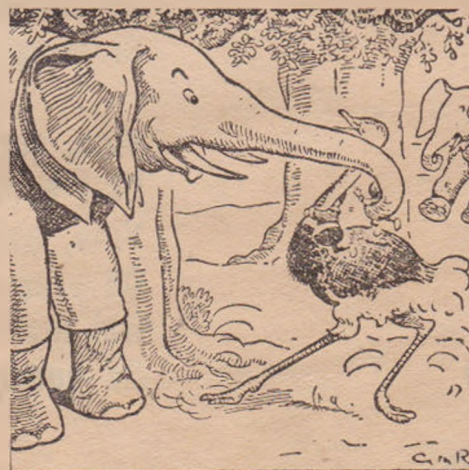

99. — „Ha-ha-ha! Imi vine să râd, când mă gândesc că voi, niște pitici așa de mici, ați plecat ca să căutați o barză în această țară așa de întinsă, zise struțul. Nu o veți găsi niciodată. Acum e mai bine să vă iau în spinare și să vă duc iar la malul Nilului. Acolo ve-ți găsi desigur o pasăre, care vă va duse mai departe”.

Struțul îi luă apoi în spinare și plecă cu pași mari înapoi.

98. După câțva timp veni struțul cu pași mari. Când a aflat ce se întâmplase, struțul a dat nisipul imediat laoparte. Noroc că că mai rămăsese un ou întreg. Struțul nu era deloc supărat, când i s'a spus că e vorba de o întâmplare — „Dar ce căutați voi aici, într'o țară așa de îndepărtată?” întrebă el mirat. Regele îi povesti cele întâmplate, adăogând că sunt în așteptarea berzii,

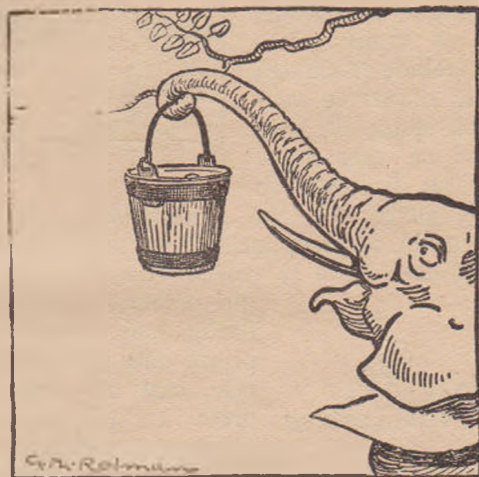

100. Dar vai, lucrurile luară o întorsătură cu totul neașteptată. Tocmai când sosiră la capătul deșertului, iată că elefantul și fiul său le eșiră înainte și îi luară în trompă, gonind struțul.

— „Acum voi găsi un locșor mai bun pentru voi”, zise bătrânul elefant. Cred că nu veți mai scăpa.

ȘI FIUL SĂU

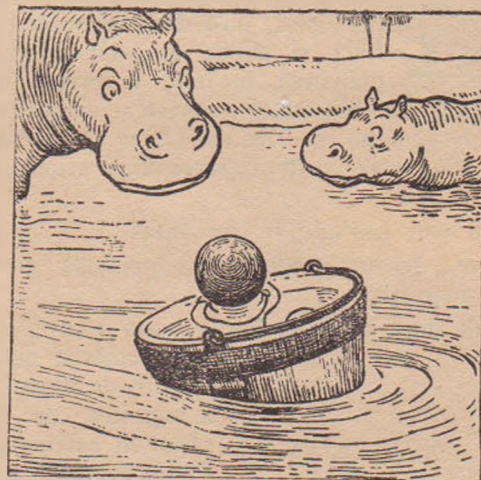
IN ROMÂNEȘTE DE VALERIU TECONTIA

101. Eefantul îi așeză într'o găleată mare de lemn și atârnă găleata de o creangă, care se întindea deasupra râului. Iată-i pe prietenii noștri suspendați în aer!

— „Numai de nu ne-ar fi uitat barza!” oftă Petrișor. Dar barza nu mai venea. Cine știe, poate că a ajuns de mult în Africa de sud.

Tărtăcuță și Petrișor au petrecut noaptea în găleată.

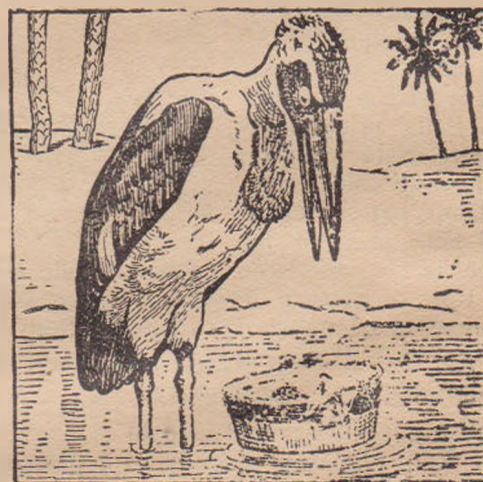
103. Pleosc! Găleata căzu în apă. Hipopotamii priveau speriați această corabie ciudată. Găleata plutea în voia curentului, dar încotro? Spre cascadele pe care le văzuseră când călătoriseră cu barza?...

102. A doua zi de dimineață regele Tărtăcuță, îl ridică pe Petrișor până la marginea găleții ca să facă o recunoaștere.

— „Pe malul celălalt sunt destule păsări, cari ne-ar putea ajuta, zise Petrișor. Dar cum să ajungem până la ele?”

— „Am o idee răspunsă Tărtăcuță. Să sărim încoace și încolo, ca să punem găleata în mișcare“. Zis și făcut. Unu-doi, unu-doi, și găleata începu să se clatine încet, apoi tot mai puternic, alunecând spre capătul crengii.

104. Bum! Găleata se lovi de picioarele unui cocostârc, care dormita în apă.

— „Ce înseamnă asta? Fiți mai atenți!“ strigă pasărea foarte supărată. Văzând găleata și conținutul ei, ea adăogă: „Aha, știu cine sunteți! Veniți cu mine.“

(13)

(Va urma)

POVESTEA MARGARETELOR

După *Margareta Proele*, de **ZOE V. LECCA.**

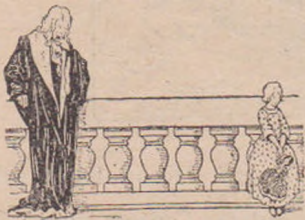

ra odată un împărat care domnea peste o împărăție mare și bogată, dar care, totuși, nu era fericit, căci soția sa, împărăteasa, nu-i dăruise decât o singură fiică și aceea era atât de gingașă și plăpândă, încât ai fi crezut că nu va trăi nici trei zile. Împăratul avusese o singură dorință: aceea de a avea un fiu care mai târziu să-i moștenească tronul și când i se vesti nașterea unei prințese, se supără foc și zise:

— Asta vine într'adevăr nepoftită!

De atunci, în tot palatul mica prințesă era numită „prințesa nepoftită”.

Nu mult după aceasta, împărăteasa muri; iar împăratul, amărât, nu mai vroi să știe de nimic și, pentru a mai uita de necazuri, plecă în călătorie. Astfel, biata prințesă trăia singură, fără dragostea părintească. Din când în când, împăratul venea pe acasă, dar niciodată nu

întreba de copilă. Prințesa rămăsese așa cum se născuse: palidă și slabă și nu semăna de loc a prințesă mândră și puternică. Împăratul, când o zărea, murmură în barbă: „Ce să fac eu, mai târziu, cu o astfel de copilă?”

Copila creștea și într'o zi își dădu seama că celelalte prințese, despre cari auzise sau citise prin cărți, nu purta nici una un nume ca al său. Alergă la servitori și-i întrebă pentru ce a fost numită ea *prințesa nepoftită*.

Cei mai mulți uitaseră, dar doica sa îi istorisi întreaga poveste. Biata prințesă rămase foarte tristă și seara, înainte de a se culca, îngenunchie lângă pat și, rugându-se lui Dumnezeu, îl întrebă pentru ce o trimisese pe lume, unde nimeni n'o iubea și toți o ocoleau. Prințesa plângea așa de tare încât Dumnezeu o auzi și zise către Sf. Petru:

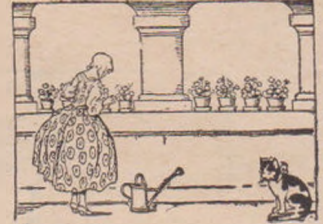
— Ia vezi, Petre, cine plânge acolo atât de tare? Dacă e un copil bun, să-l ajutăm.

Sf. Petru puse telescopul la ochi și privi peste tot pământul. Zări lumină la o fereastră a palatului și pe *prințesa nepoftită* îngenunchiată și rugându-se. Sf. Petru povesti lui Dumnezeu ceea ce văzuse și Dumnezeu zise:

— «Biata prințesă! Aproape o uitasem; dar de acum voiu avea grijă de ea».

A doua zi împăratul se duse să se plimbe prin grădinile sale. Acolo creșteau tot felul de pomi și plante, unele mai frumoase decât altele. Dar mai mult îi plăceau împăratului brazdele de iarbă verde. Pe ele nu trebuia să crească nici o buruiiană sau floare și grădinarul avea mult de lucru să păstreze covorul verde atât de neatins cum îl dorea împăratul. Dar astăzi împăratul se supăra foarte rău, căci în locul cel mai drag cu iarbă

verde zări câteva margarete ce se răsfățau la soare. Zărind pe fiica sa prin apropiere, împăratul îi porunci să meargă să spună grădinarului că trebuie să smulgă îndată acele obraznice margarete, căci, spuse el, asemenea flori să crească pe câmpie iar nu în grădinile sale. Copila alergă și spuse grădinarului care, înspăimântat, se grăbi să îndeplinească porunca împăratului. Prințesa sta de-o parte și privea cum smulgea florile din rădăcină și le arunca într'un coș. Atunci o cuprinse mila de bietele flori-cele, cari nu erau tocmai urâte. Le privi mai de aproape și rugă pe grădinar

să i le dea ei. Acesta i le dădu bucuros. Prințesa luă coșul și-l duse în odaia sa; căută apoi câteva ghivece, le umplu cu pământ și așeză margaretele în ele. Aranjă frumos ghivecele la fereastră și le stropi cu grijă.

De atunci, prințesa avea o grijă: să îngrijească de florile ei. Iar florile, spre a-i mulțumi, par'că creșteau tot mai mari și mai frumoase, încât după o săptămână nici n'ai fi crezut că sunt florile smulse de grădinar și nebăgate în seamă de nimeni.

Într'o zi, din întâmplare, împăratul trecu pe la fereastra fiicei sale. Văzu fereastra încărcată de cele mai frumoase margarete și se minună. Chemă numaidecât pe fiica sa și o întrebă de unde are acele flori. Prințesa, cu ochii în jos și tremurând de frică, povesti împăratului tot ceea ce făcuse.

— Cum se poate? zise împăratul, numai prin îngrijire s'au făcut atât de frumoase?

— Da, răspunse veselă prințesa, și s'au făcut de o mie de ori mai frumoase.

Împăratul rămase pe gânduri. Privi la flori și apoi la fiica sa; i se păru că acum o vede pentru prima dată. Era cam palidă, dar nu așa urâtă cum și-o închipuisese și nici nu mai părea tocmai timidă. Atunci se gândi împăratul că poate, prin dragoste și îngrijire, se va face și ea de o mie de ori mai frumoasă. Ceva nou simți împăratul în suflet și glasul său se îmblânzi, astfel că prințesa uită că trebuie să se teamă de tatăl său și-i vorbea vesel și prietenos.

— Ascultă, îi zise împăratul, să vii în fiecare zi la mine să-mi ții de urât și să nu-ți mai fie frică. Și o mângâie blând pe păr.

De atunci, prințesa își petrecea tot timpul lângă tatăl său. Din zi în zi se făcea tot mai veselă și mai vioaie. Și fericirea, care-i strălucea în ochi, o făcea din zi în zi mai frumoasă. După câțiva ani, nimeni n'ar mai fi cunoscut în mândra și frumoasa prințesă de astăzi pe umilita copilă de mai înainte.

Acum, toată lumea din castel nu-i mai zicea *prințesa nepoftită*, ci, pentru că se făcuse de o mie de ori mai frumoasă, îi ziceau cu toții *prințesa cea de o mie de ori frumoasă*.

Vestea despre frumusețea sa trecu și peste granițele țării și ajunse la urechile unui prinț frumos și puternic.

Acesta nu stătu mult pe gânduri, ci plecă la împăratul, vecinul său, și-i ceru în căsătorie pe prințesa cea frumoasă.

Tânărul prinț plăcu împăratului; acesta, care întreaga viață dorise să aibă un fiu, se gândi că un asemenea ginere i-ar putea moșteni cu vrednicie tronul și, fără multă vorbă, se învoi cu bucurie la căsătoria lor.

Dar nunta nu se făcu atât de repede, cum vă povestesc eu vouă, căci, după dorința împăratului, tot castelul trebuia îmbrăcat, de sus până jos, în flori de margarete și abia după ce totul fu gata, să făcu nunta cu mult alai, ca orice nuntă împărătească.

Iar margaretele, cari îmbrăcau palatul de sus și până jos, erau de o mie de ori mai frumoase decât surorile lor de pe câmpie: totuș, mai frumoase decât ele, era *prințesa cea de o mie de ori frumoasă*.

DIN LUMEA CELOR MICI

Ca și în țara noastră, pe lângă școală, copiii negrilor din Africa învăță toate sporturile moderne.

O revistă engleză spune că copiii negrilor din Africa sunt mult mai pasionați după sport decât europenii.

A. V. Lecca.

IN INTUNERIC

Mama aprinsese lampa, fiindcă se înnoptase. La masă stă micul Ionel, care totdeauna râde și cântă și nu se sperie de nimic; lângă el, verișorul lui, Costel care este un fricos și se sperie de orice.

— Ionel, îi zise mama, du-te și adu-mi cartea din fundul grădinii; am uitat-o în leagăn.

— Bine mamă, răspunse Ionel, și se sculă.

— Cum, nu ți-e frică? îi zise în șoaptă verișorul Costel.

— De ce să-mi fie frică?

— Nu știi nici eu, dar afară este așa de întuneric! Cine știe, poate vei vedea ceva ascuns prin colțuri...

— Desigur, că am să văd cartea și am s'o aduc mamei.

Ionel ieși, dar abia făcu câțiva pași și zări un liliac care începu să sboare deasupra lui.

Ce frică mi-ar fi dacă aș fi un fluture de noapte, zis el râzând.

Puțin mai departe, în negură, o bufniță țipând jalnic se învărtea printre arbori.

Ionel începu să râdă tare și zise: «Dacă aș fi o mică vrabie golasă, cum aș tremura în cuibul meu!»

În sfârșit, când se apropie de leagăn, el zări pe o bancă, o pisică mare neagră, cu ochii lucitori ca doi cărbuni.

De data aceasta Ionel începu să râdă cu hohot. «Nu sunt șoarece ca să m'ă poți tu mânca, motan cu ochii lucitori»

Apoi luă cartea și se întoarse în fugă.

— Mamă dragă, iată-ți carte, zise el intrând în cameră.

— N'ai văzut nimic?, îi șopti la ureche Costel.

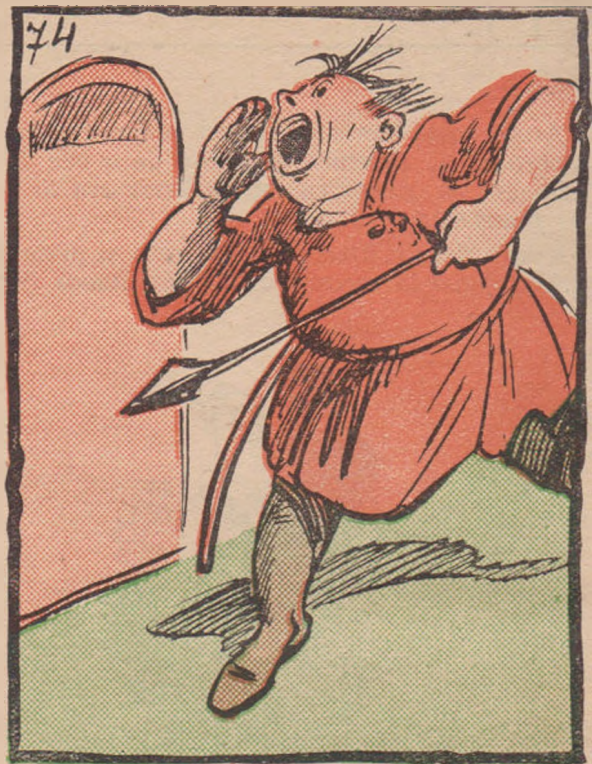
— Ba da, îi răspunse liniștit Ionel, am văzut un liliac care m'a atins ușor în treacă, o bufniță care mi-a strigat hu, hu și o pisică mare neagră care m'a privit cu ochi mari și lucitori.

Trad. A. I. Macavei.

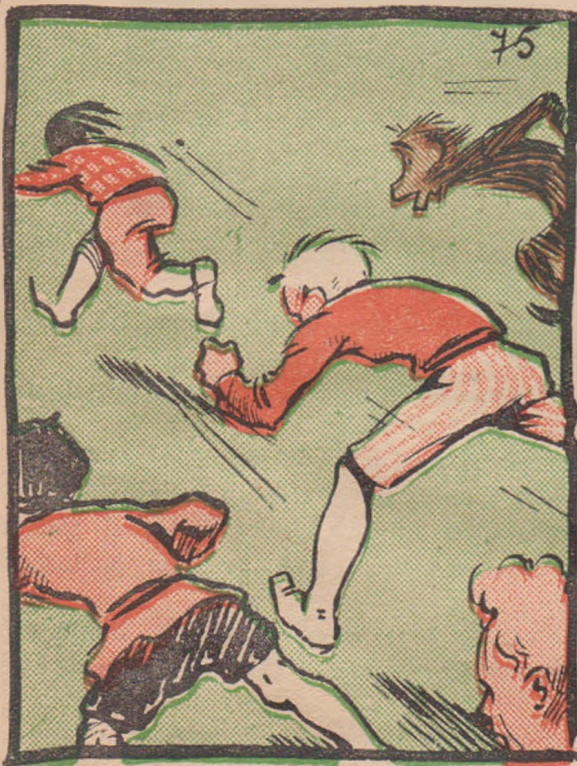
TUDORICĂ

Ce bucurie pe Andrei, când a văzut pe iubiții lui tovarăși că sunt scăpați! Până să ajungă innotătorii la mal, el sărea și cânta de bucurie.

În acelaș timp, la postul bandiților, sa dădea alarma. Un bazabuzuc, striga din răspuțeri că prizonierii au evadat.

Copii simțiră că pe urmele lor vin bandiții. Nu mai era timp de așteptat. Andrei în capul grupului îi conduse în goană nebună la locul unde aeroplanul era ascuns.

Ajunseră la aeroplan și într'o clipă fiecare era la locul său. Gata de plecare! Au pornit!... În sfârșit, liberi, în aer, scăpați de bandiți răsufără ușurați.

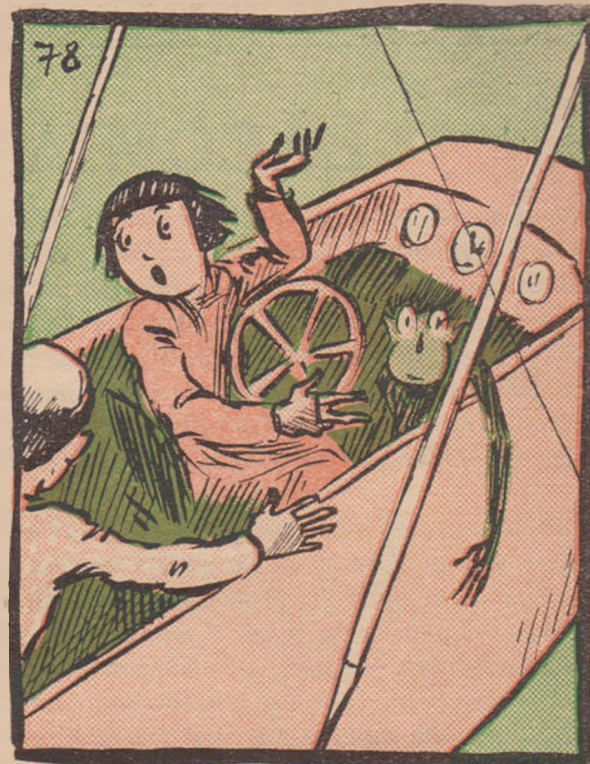
N. B. În curând vom reîncepe publicarea părții a 5-a a acestui interesant roman de aventuri.

ȘI ANDREI

de Pictorul PASCAL RADULESCU.

Deabia urcați în aer, își aruncară ochii în jos și văzură pe bandiți cum îi priveau cu gura căscată, înțepenii de uimire și de ciudă.

După un sbor de vre-o 400 km., Andrei dădu un țipăt: — Motorul nu mai funcționa! — Cădem!! Tudorică fără să-și piardă cumpătul, le strigă: — La parașute fiecare!!

După câteva momente se puteau vedea pe cer cinci parașute, cu cinci tovarăși foarte curagioși. Vântul bătea cu putere și cei cinci naufragați ai aerului erau duși de vânt în spre apus.

Toți cinci au căzut cam în acelaș loc, și mare le-a fost surpriza când au văzut că au căzut aproape de casa părinților lor, lângă orașul lor drag.

SFARȘITUL PĂRTEI IV.-a

LĂCOMIA PIERDE OMENIA

*Pe-un țărnam de mare ntr'o colibă de ploi și vânt derăpănată,
Sărac și rătăcit de lume, trăia un biet pescar, odată.
Și-avea pescarul o femeie, ce 'n veci cârtea cu 'nversunare
Spre Cerul ce le hărăzise o sărăcie-așa de mare.
Căci deseori pescarul nostru (de! ce putea și el să facă?)
Se întorcea acasă seara cu mâna goală și săracă.
Și totuși nu găsea cuvinte de răsvrătire, ci agale
Ruga pe Dumnezeu să ierte păcatele femeii sale.*

*Dar într'o zi, șezând pe malul bătrânei mări ca'n totdeauna,
Văzu că undița se mișcă de par'c'o sguđuia furtuna.
Și bănuind o pradă grasă, el trase sfoara și, deodată,
Văzu, sbătându-se în cursă, o pradă rară și bogată.
Era un pește rar. - Batogul - cel mai frumos și mai de rasă
Și norocosul om, cu grijă se pregătea să-l duc' acasă.
Și îi scotea din gură cangea, când de-odată, ce minune!
Batogul prinse grai de oameni și 'ncepu duios a spune:
— Pescarule, nu mă ucide! Eu nu's batog, cum poate crezi,
Ci sunt vrăjit de-o sgripturoaică și preschimbat precum mă
[vezi.*

*Aibi milă, deci, și mă aruncă în valuri și în schimb, eu pot,
Să-ți dăruiesc moșii, castele, comori și chiar pământul tot.
Pescarul își făcu o cruce, înmărmurit, și-apoi răspunse:
— Eu nu știam că 'n fundul mării așa ființe stau ascunse.
Și dacă 'n adevăr, batoage, porți vraja asta grea în tine,
Atunci... sunt mulțumit că uite mai pot să fac și eu un bine.
Dar nu primesc nici o răsplată, sunt fericit așa cum sunt,
Destul că fac o faptă bună întâia oară pe pământ.
Și asvârli batogu'n mare, dar peștele-i strigă din val:
— Gândește-te în noaptea asta și mâine vin aici la mal,
Și strigă-mă! Pescarul, însă, făcu un semn de bun rămas
Și o porni încet spre casă cu traista goală 'ncet la pas.
Acasă, ca 'n totdeauna, l'ntâmpină, țipând, nevasta:
— Văd că n'aduci nimic nici astăzi, iar nu mâncăm în seara
[asta!*

*Dar omul, fericit, îi spuse ne mai văzuta întâmplare
Și-atunci, femeia, 'ncremenită, țipă la dânsul și mai tare:
«Cum? Când ai fost atât de-aproape de-un așa noroc, ei bine,
Nu te-ai gândit la urma urmei că sunt și eu aici cu tine?
Să fi cerut, nu lucru mare, de vrei să faci pe sfântul, dar
S'avem acolo o căsuță, o curte mică, un hambar.
Ce naiba! Doar atâta lucru puteai să ceri. Ascultă, eu
Nu mai trăiesc cu tine, dacă nu-mi faci odată gustul meu!»
Și-a doua zi, în zori, pescarul plecă spre mare. (Ce senine
Păreau întinsele albastre, în cadrul blondelor lumine).
Și ce strălucitor batogul ieșise 'n unda de cleștar:
«Batogule, nu vreau nimica, nevasta însă vrea un dar!»
Și peștele 'l trimise-acasă, strigându-i: «Fie 'n voia ei!»*

*Și 'n adevăr, pescarul nostru, pe urma vechiului bordei,
Zări, din depărtare încă, sub niște pomi mișcați de vânt,
O casă albă ridicată de-o vrajă par'că din pământ.*

*Și 'n pragul ei râdea femeia, vorbindu-i de avutul lor,
Pescarul însă, la o parte, ședea privind nepăsător.
Și zilele-au trecut. Femeia s'a săturat de noua-i casă
Și prin pescar ceru o alta Batogului, și mai frumoasă.*

*Avea acum moșii, trăsura și slugi și cai și scumpe rochii
Și nu se sătura privindu-și averea cât vedeai cu ochii.
Pescarul însă rămăsese așa precum îl știți, mereu
El pescuia pe malul mării, ducându-și viața trist și greu.
Dar într'o zi 'l chemă femeia printr'o poruncă și-i vorbi:
«Oricât aș fi de 'mbelșugată nu pot să mai trăiesc o zi
Dacă în țara asta încă e alta mai ceva ca mine,
Bărbate, vreau pe cap coroană, să fiu regină 'ntre regine!»
Și omul iar plecă la mare. Dar apele albeau de spume,
Și undeva gema tempesta, ca un ecou din altă lume.
Și când veni din nou batogul i se păru că-i trist. Grăbită
Părea făgăduința: «Du-te! Să-i fie voia împlinită!»*

*Intr'un palat cu albe turnuri, cu paji și dregători în zale,
Veni pescarul să se 'nchine smerit și trist Reginei sale.
Și 'n dimine.ța următoare, pe când în parc cântau divine
Și tainice mandale 'n cinstea celei mai falnice regine,
Și din alcovul de mătășă, ca dintr'o noapte diafană,
Se deștepta din somn zâmbindă și leneș Noua Suverană.
Pescarul fu adus de gardă 'naintea patului regal,
Și-atunci o roabă, din poruncă, deschise geamul de cristal.
Prin fața soarelui-tipsie arzândă de rubin și aur
Trecea un nour greu de ploale și uriaș ca un balaur.
Și porunci măreț regina: «Vreau soare azi când sunt stăpîndă
Pe-o lume 'ntreagă și viața oricărui e la mine 'n mână.
Vreau veșnică lumină, vreau așa cum stăpânesc pământul,
Să stăpânesc văzduhul, cerul, oceanul, nourii și vântul.
Să plece nourul de-acolo! Strigați-i, dau poruncă eu:»
«Măria Ta, strigă pescarul, să poruncească Dumnezeu!
Ai lui sunt nourii». — «Așa e», strigă regina din polog:
«Aleargă repede, pescare, și spune bunului batog,
Că astăzi vreau să-mi împlinesc dorința cea din urmă, eu
Voiesc s'alung de-acolo norul, voiesc să fiu și Dumnezeu!»
Pescarul a plecat. Și marea gema, sbătându-se 'ntre maluri
Și 'n văzduhurile negre pocneau și tunete și valuri.
Un fulger uriaș sbucnise în trâmbă vânăta din stogul
De neguri sure, când pe coama unui talaz ieși batogul.
— «Batogule gemu pescarul, cătând să stăpânească vântul,
Ea vrea să fie»... dar un tunet îi 'năbuși 'n gâtlej cuvântul.
Și peștele țipă în larguri un blestem scurt, apoi se stinse
Ca o lumină slabă noaptea de valuri și de trombe-aprinse.
Și când pescarul se întoarse înfricoșat fără să vree,
Zări 'ntr'o ușă da colibă plângând cu hohot o femeie.
Și astfel s'a făcut că soața lui veșnic de măriri zorită,
Să se întoarcă iar acolo de unde-a fost când-va pornită.*

*C'asa se prăbușesc aceia ce 's lacomi de puteri mereu.
Și împotriva lor stă veșnic și falnic dreptul Dumnezeu,
George Buznea-Moldovanul.*

CRAIUL BASM

Într-o țară frumoasă îndepărtată, în care soarele nu apunea niciodată, domnia în grădini fermecate, din vremuri depărtate și până mai eri, regina Fantezia. Ea împărția daruri din belșug supușilor săi și era iubită și stimată de toți cei cari o cunoșteau. Inima reginei fiind prea darnică, se hotărâ să se scoboare în toată frumusețea ei, pe pământ, căci auzise că acolo trăesc oameni, care își duc din greu viața lor.

Regina aduse acestor oameni, cele mai frumoase daruri din țara ei. Decând trecu frumoasa regină prin câmpiile pământului, oamenii deveniră fericiți, și munca lor începu să li se pară mai ușoară. Regina trimise pe pământ și pe copii ei, pentru a ferici pe oameni.

Intr-o zi însă craiul Basm, fiul cel mai mare al reginei, se întoarse foarte trist de pe pământ.

Mama observă că Basm e trist, și-l întrebă :

— „Dar ce ai tu, dragă Basm? Nu vrei să-mi spui și mie ce-ți lipsește că ești atât de trist?”

— „Ah! dragă mamă, răspunse craiul Basm cu lacrimi în ochi, desigur ți-aș fi spus cauza mai demult, dacă aș fi fost sigur că supărarea mea, nu te va supăra și pe tine. Deoarece tu îmi ceri să-ți spun, ascultă-mă :

— Știi prea bine cât de mult îi iubeam eu pe oameni și înto'deauna eram bine-venit în mijlocul lor; azi însă, nu mai este așa.”

— „Sărmanul Basm”, zise regina, și-l mângâie pe față; „poate ți se pare numai.”

— „Crede-mă mamă, eu simt prea bine că oamenii nu mă mai iubesc. Oriunde mă duc, sunt privit cu indiferență și chiar copilașii, care întotdeauna mă iubeau, îmi întorc spatele și râd de mine.

Să vezi, oamenii au pus păzitori la poarta pământului, cari cercetează cu deamănuntul pe oricine ar veni din împărăția ta.

Dacă vre-unul nu este pe placul lor, ei îl omoară, sau îl vorbesc de rău și nimeni nu mai are încredere în el.

Ah! ce fericiți sunt frații mei „Visurile” căci pe ei nu-i întreabă nimeni, căci vin pe pământ când toți dorm și povestesc oamenilor adormiți tot ceace le pofteste inima.

— „Frații tăi, dragă Basm, sunt niște pierde-vară și nu trebuie să-i invidiezi.”

— „Bine, dar atunci pentru ce oamenii mă batjocoresc și nu mă lasă să intru în țara lor?”

Regina înțelese că cineva l'a vorbit de rău pe fiul ei, pentru îmbrăcămintea lui simplă și deci l'a îndemnat să se îmbrace în hainele cele mai frumoase și să se ducă pe pământ.

Dacă nu va fi primit de cei mai în vârstă, să se ducă la copiii, cari sunt atât de draguți.

După ce craiul Basm se îmbracă ca un crai vestit el se duse pe pământ, dar a fost iarăși oprit de păzitorii porții, cari totuși nu-l recunoscuseră la început.

Văzând, pe urmă, că este tot Basm, însă îmbrăcat în haine frumoase, ei au început să râdă, poruncindu-i să le spună alte noutăți.

Atunci craiul Basm făcând semne cu degetul arătător au

apărut o mulțime de tablouri frumoase, cari se perindau în fața paznicilor. Astfel se arătară cai frumoși, călăreți mândri, o mulțime de corturi pe nisipul deșertului, păsări și corăbii pe marea înfuriată, păduri liniștite, lupte cu smei și balauri și câte altele.

Basm însă nu a observat că în acest timp păzitorii au adormit pe rând. Tocmai când se pregătea să facă și alte semne cu degetul, iată că se apropie de dânsul un bărbat cu privire blândă care-i spuse :

— „Uite, dragă Basm, pentru acești oameni care au adormit aci, nu trebuie să faci aceste lucruri frumoase. Strecoară-te repede în cetate, cât timp ei nu te observă.

Eu te voi duce la copii mei și-ți voi da în casa mea un locșor plăcut. Când copii mei vor termina de învățat lecția, le voi da voie să vie la tine, cu păpușile lor și să vă jucați. Vrei așa?”

— „Ah! cât sunt de fericit, răspuns Basm; cu drag vreau să farmec în fiecare zi pe copilașii tăi cu câte o poveste.”

Omul cu firea blândă îi ajută craiului Basm să treacă peste picioarele celor adormiți și el se bucura văzând că păzitorii adormiți, nu mai puteau ca să-l oprească de a intra la copilașii dragi.

In românește de: Emil Ursulescu.

GALERIA OAMENILOR MARI

IOHAN GUTENBERG

Inventatorul imprimeriei cu caractere mobile, născut în 1397, mort în 1468 la Mayența. Aceasta invenție, care datează din 1445, este revindecată de Olandezi în favoarea lui Laurent Coster (1445). În 1453 a apărut prima biblie cu colaborarea financiarului Jean Fust.

VILHELM MARCONI

Inventatorul telegrafiei fără fir, născut la 25 Aprilie 1874. A întrebuințat undele herziene ca să facă transmisiuni fără fir, și isbuti cel dintâi să transmită o telegramă fără fir, de pe coasta Irlandei la cea canadiană, peste ocean. De atunci s'a perfecționat mult invenția.

ISAAC NEWTON

Ilustru fizician, matematician și astrolog englez. S'a născut la 5 Ian. 1643, a murit la 31 Martie 1727. A devenit nemuritor prin descoperirea legilor gravitațiunii universale și descoperirii luminii. Descoperirile lui matematice au fost deasemenea foarte însemnate.

AMURGUL UNEI FLORI

— Poveste adevărată pentru copiii mai mari —

de Catulles Mendes.

aruncase soarta, în timpul unei serbări, din trăsură în trăsură; asvârlită la întâmplare, prinsă, svârlită iar, fusese ca o pasăre zburătoare din mâinile frumoaselor parisiene, apoi un nesocotit neputând-o prinde, floarea căzu în noroi, în iarba umedă și mototolită; și nimeni la început, n'o băga în seamă. Mai târziu, când serbarea se sfârși, mii de picioare o călcară, sub lumina gălbue a lampionilor colorate, în timp ce tobele și trâmbițele sunau în baracele iarmarocului din depărtare.

Era o micuță floare de răsură, trandafir, aproape boboc încă, cu un luger lung și spinos.

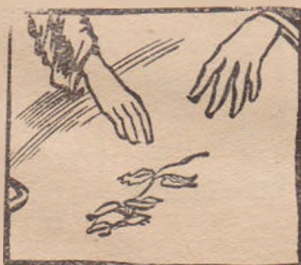
Cum treceam, eri seara prin mijlocul mulțimei, văzui, în noroiul cenușiu, ceva roșiatic; era floarea. Imediat ghicii care fusese soarta răsurii: biruitoare, apoi îndurerată în timpul zilei de plă-

cere și nebunie, zăcea acum drept amintire, între două bucăți de glod, ca între două foi ale unei cărți, ofilită, dar totuși frumoasă încă, relicvă calcată în picioare, dar aromitoare.

Avui de gând s'o ridic de jos, s'o păstrez; știam că poate voi regăsi mirosul care mi-e mai scump ca oricare altul, parfumul pe care l'am simțit o clipă numai din vârful unui deget micuț înmănușat, după ceaiul de după amiază. Și apoi acest trandafir, era totul ce mai rămânea din veselia unei ore, din preumblarea împodobită cu panglice și flori, unde Parisul imitase închipuirea și râsul unui Corso al Italiei.

Poetul care trece, are datoria să culegă ceace rămâne pe urma bucuriei omenești, această tristețea care e ca drojdia lucrurilor fericite; și apoi, el face din ele versuri.

Mă aplecai deci să culeg floarea. Dar o mână streină îmi luă înainte, o mână micuță, a unei fetei rău îmbrăcate, murdară, aproape în zdrețe, cu aerul unei cerșetoare. Lăsați pe copilă să ridice floarea, nu-i cerui trandafirul întinat pe care ea l'așeză foarte iute, pe furiș, într'o deschizătură a bluzei fără nasturi. Sărmana micuță îi plăcea ei, să meargă prin noroi, ca să culegă o floare.

Dar observai oamenii, un bărbat și o femeie care erau cu copilă, și îi urmării, printre lumea ce se grăbia să se ascundă de ploaie. Erau sărăcăcios îmbrăcați, el într'o haină veche, iar ea cu o rochie murdară și fără bluză; pe gâtul ei atârna o parte din părul desfăcut, iar el avea pe deasupra ochilor și până sub pălăria rotundă de pâslă, părul tăiat pe frunte, un păr castaniu adus pe deasupra urechilor. Hainele și felul lor dovedeau sărăcia. Era niște bieți lucrători veșnic în căutarea muncii. Lipiți unul de altul, îndemneau pe fetiță să

meargă mereu înaintea lor, biata fetiță care culesese floarea, și mergând ziceau:

Zi urâtă! din pricina ploaiei repezi care vine și trece. Lumea bogată nu-și părăsește trăsurile, și cu lumea de jos, care venise să vadă, nu era nimic de făcut; sunt niște calici care-și țin strâns legat banul în punguliță! Le venea să turbeze că după atâta timp nu putură face nici o treabă, cu tot dorul lor de a munci.

Străinii au noroc; Englezii mai ales, sunt plătiți să-și dea părerea asupra cutărui sau cutăruia cal, pe care ar vrea să-l cumpere cineva, Pe când francezii ocolesc pe francezi; nici un mijloc de a câștiga ceva. În fine erau orele zece seara; veniseră la serbare la două ore după amiază și în tot acest timp, nici un venit, nimic, n'ar fi avut nici cu ce-și cumpăra un pahar cu lapte înainte de a se culca, dacă micuța n'ar fi primit câțiva gologani, cerșind printre trăsuri. Aveau tot dreptul să fie triști! atunci, pentru a trăi, e nevoie să pornești în pribegie, de vreme ce în țara ta nu e mijloc să trăiești în chip cinstit. Și toate acestea erau spuse într'un amestec de mormăituri și injurături. Pentru ce urmăream, pentru ce ascultam pe acești trecători murdari. Din pricina acelei fetei sdrențăroasă slabă și urâtă. Ceace îmi plăcuse la dânsa era că culesese floarea.

— Margaretto!

— Ce e mamă? zise copila întorcându-se.

Măsa îi dete un bobârnac peste obraz.

— Altădată să răspunzi mai repede. — Uite, privește colo înaintea noastră, oamenii ăia care vin. Haide-dă fuga!

Copila se apropie de o familie de burgheji, care aproape alerga, prin ploaie, în căutarea unei trăsuri, și întinzând o mână, c'o voce plângătoare, false:

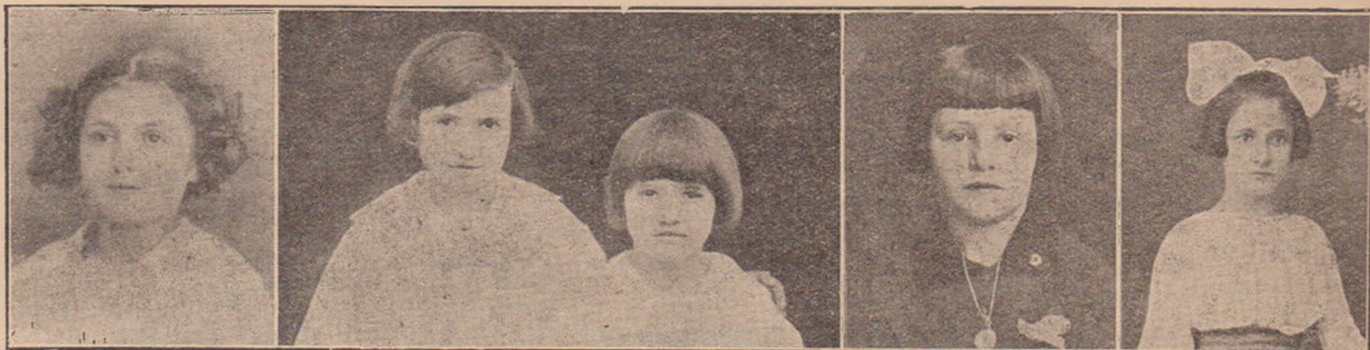
— Domnilor, doamnelor, se tânguia dânsa, suntem cinci copii acasă. Tata e fără lucru. Indurați-vă. Să vă dea Dumnezeu noroc!

Unul din ei îi dădu o piesă de nichel pe care, după ce trecură oamenii, o întinse mamei.

Nătângo, zise femeea, ar fi trebuit să alergi după ei, și-ar fi dat mui mult. Și îi trase un ghionț țepăn. Copila isbucni în plâns.

Să tot fi avut șapte sau opt ani. Și sub lumina lămpilor aprinse, era galbenă ca o moartă, iar lacrimile

PREMIANȚII ȘCOLILOR DIN ȚARĂ

Olimpia Dumitrescu
Cls. IV pr., București.

Letiția și Livia E. Mașca
Cls. III și IV pr., Casimcea, Tulcea

Dacia Omiș
Cls. II pr., T.-Severin.

Sora I. Elena
Cls. I pr., București.

stăpânite de frică, împreună cu murdăria, lăsau pe obraz dungi ca de noroi.

Ea mergea mereu înaintea acelei perechi hidoase, cu mâna pe floare. Părea că găsește o mângâiere atingând cu mâna floarea.

Ce putea să-i aducă acea floare? Născută în vre-o tavernă murdară, obișnuită cu viața fără sărbători nu putea să aibă nostalgia câmpurilor, a tufărișilor sau a arborilor prin pădure, cu camaradele eșind dela școală. O răsură pentru ea, era ceva care se vinde seara domnilor bogăți, pe bulevard. În schimb însă văzuse în timpul serbării, cupeuri și landouri, schimbul nebun de buchete, doamne bine îmbrăcate, strălucitoare, fericite, cu fața înflorită de bucurie, râzând cu capul plecat, pentru a se feri cu pălăriile lor de loviturile florilor înaripate — și ea împingea mereu în închizătura bluzei fără nasturi, răsura culeasă; cu ochii de abia uscați avea un surâs pe buze, un surâs gânditor și hotărât cu un aer de premeditare fericită, ca și când ar fi avut înaintea ochilor așteptarea unei mari bucurii.

Am băgat de seamă că avea sub brațul stâng un jurnal rupt și mai mult mototolit decât împăturat. Odată jurnalul căzu, dar îl ridică repede. Ce voia să facă cu el? Eu o priveam. Bolnăvicioasă și tristă nu părea de loc răutăcioasă. Și cu trăsăturile ei delicate, în altă haină mai bună, ar fi putut foarte bine să fie luată drept copila vreunui bogătaș. Mergea c'un pas hotărât, iar în ochi avea ceva care semăna cu un vis.

Cu toate acestea, bărbatul și femeia pe care eu îi urmăream mereu, părăsira serbarea. Trecură printr'o alee mărginașe și se opriră în fața unei maghernițe, neagră de apă, și luară loc înaintea unei mese. Mă oprii de asemenea și mă așezai nu departe de ei. Cerură o sticlă cu vin. Îi vedeam sub lumina unui felinar atârnat de un cârlig. El spân, ea cu un pic de mustață sub nas; fețele lor erau respingătoare. Rezemați în coate își vorbeau încet, cu un murmur de complot. În jurul nostru 6 bărbați, care trebuie să fi fost grăjdari și jockeyi, făceau zgomot, beau, strigau chelnerul, se certau, se înjurau. Era în aer, un amestec de vin oțet, cu miros de băligar. Observai că tatăl fetei și nevastă-sa, priveau pe sub ascuns, făcându-și semne, la doi servitori, îmbră-

cați cu livrea, care jucau cărți cu gologanii așezați în grămăgioare pe masă.

Dar unde era copila?

Stând aproape pe pământ între ciobotele bărbaților. Și era încântător s'o privești.

Din jurnaul vechi și rupt, ea făcuse două cărucioare de hârtie, cărucioare, sau asemănătoare și mâinile ei, uneori stânga, alteori dreapta, arunca dintr'o trăsură în cealaltă, floarea ce ridicase mai adineaori, răsura culeasă din iarba umedă și mototolită. Înțelesei atunci pentru ce luase, așa de repede, trista rămășiță, de ce o păstrase cu atâta îngrijire. Acolo, între picioarele beșivilor, în aerul împuțit, cu picioarele'n noroi, cu fusta îngreuiată de apă și murdărie, ea imita, pentru ea singură, toată veselia, toată gloria acelei serbări trecute. Ea privea și arunca într'o singură răsură vestejită, miile de buchete din bătaia abia începută și ea petrecea și râdea, cea-stă fiică de hoț și hoată, această cerșetoare, avea mai sinceră în inimă și pe buze, toată bucuria frumoaselor mondene care-și schimbaseră mitralii înflorite. În curând va intra în cine știe ce baracă puturoasă și întunecoasă, unde se doarme rău, pe când tatăl și mama se vor lua la ceartă și vor striga unul la altul pe cât i-or ține gura. Dar puțin îi pasă ei; ea a avut, sărmana, închipuirea, un moment de fericire ca atâtea doamne mândre. Și, mă gândeam că datorită întâmplării, răsura trandafirică, aproape boboc, cu lugerul lung și spinos, căzuse din mâna neîndemânică, în iarba umedă și mototolită.

În românește de SGHIBARTZ.

= =

CUGETĂRI ALESE

Primejdiile mari au partea lor frumoasă, că scot la iveală frăția necunoscuților.

V. Hugo.

.. ..

Calea care duce la desăvârșire și la propășire e aceea a neîncetatei critici de sine.

Boileau.

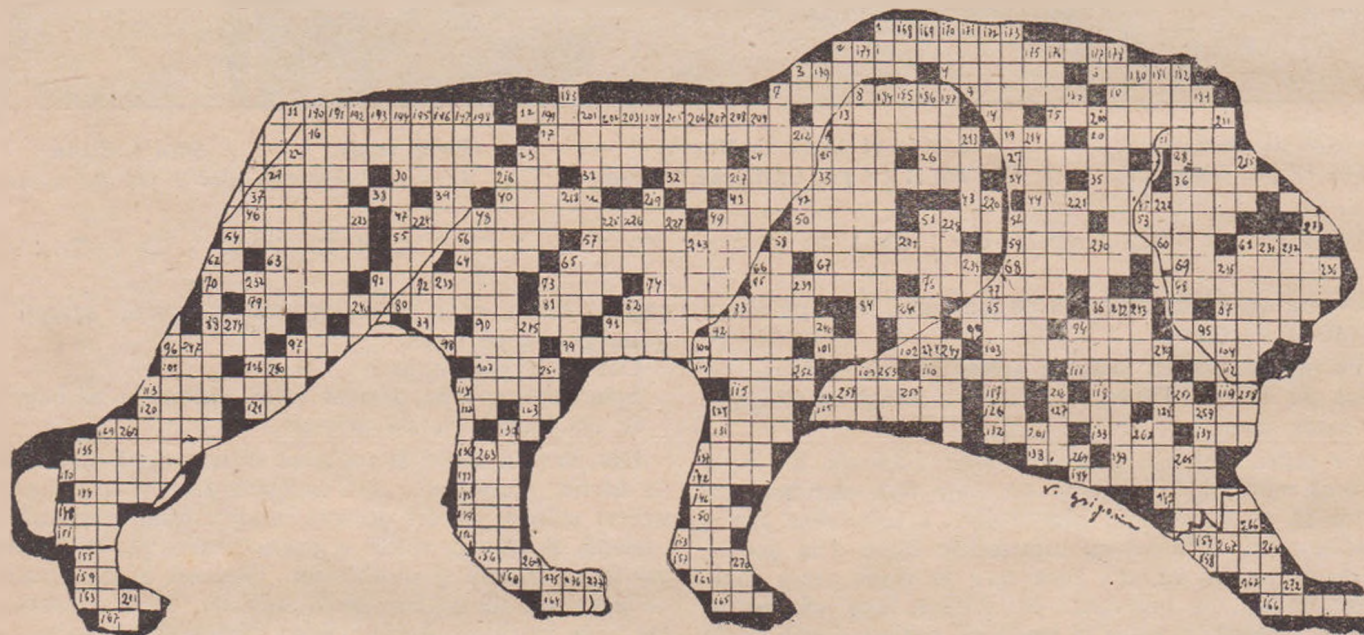
DISTRACȚII INSTRUCTIVE

AL PATRULEA CONCURS

Deslegările se primesc după publicarea se-riei a IV-a.

SERIA III-a A și B

Leul mergând, de *Virgil Grigoriu*.

Orizontal: 1) Retras; 2) Călcarea datoriilor unei funcțiuni; 3) Pământ fărâmat; 4) Cel ce are un gust pronunțat pentru ceva; 6) Cauza durerii într'un organ; 7) Artist spaniol (1601—1667); 8) Roată pentru trasul borangicului- 9) Sectă musulmană din timpul cruciatelor; 10) Maică; 11) Alt nume dat jocului d'a ascunsele; 12) Risipă mare; 13) Bancantă furioasă; 14) Măsură; 15) Comunicație adresată prin telegraf; 26) Divinitățile păgânismului (pl.); 17) Caracterul unei persoane iubite (cinstite); 18) Coterie influentă la curtea unui domn; 19) Oraș în Peru; 20) O palmă; 21) Compozitor francez (1803—1856); 22) Câmp semănat; 23) Relativ la știința ce studiază origina vorbelor; 24) Măsură itinerară; 25) Cel dintâi poet popular ardelean (1770—1822); 26) Cu fotul nou (fig.); 27) Forțe motrice; 28) Vechiul nume al Irlandei; 29) Mijlocitor (mold.); 30) Monetăria Statului (od.); 31) Munte în Creta; 32) Poreclă dată țiganului; 33) Lucru excepțional (fig.); 34) Nume feminin; 35) Corp (poetic); 36) Înălțat; 37) Animal; 38) Notă muzicală; 39) Pronume; 40) Măcâr; 41) Rege iudeu (904—944 în Chr.); 42) Suită (od.); 43) Negație; 44) Foarte confuz; 45) Prieșenos; 46) Lucrarea de a sprijini pe pari vița de vie; 47) Poeme; 48) Om, a cărei meserie e de a face comerț pe seama altuia; 49) Auroră (inv.); 50) Dibaci; 51) Superstițione; 52) Nedrept; 53) Ușor de condus; 54) Apărută; 55) Poftim; 56) Scot în relief; 57) Locșitor de domn; 58) Golul și deșertăciunea unui lucru; 59) Ciupercă comestibilă (Mold.); 60) Țicnit, nebun (Mold.); 61) Zeu fenician; 62) Măsură; 63) Ce ține de gură; 64) Inspector; 65) Parte mică; 66) Posed; 67) Văzută confuz; 68) Cauză (articulat); 69) Studiul geometriei cu ajutorul algebrei; 70) Arta de a umbla călare; 71) Pronume; 72) Toană; 73) Dorește cu ardoare; 74) Capătă; 75) Cap la estul insulei Saint-Tropez; 76) Cutie de

scânduri înleiate spre a pluti pe Dunăre; 77) Numele științific al salcâmului (tr.); 78) Trebuincioasă; 79) Blestem; 80) Fiul lui Peleu și al Thetidei; 81) Interjecție; 82) A mâncat seara; 83) Materie făcută din solzii broaștei țestoase; 84) Radicalul unei vorbe; 85) Zestre; 86) Destoinic; 87) Arcadă formată din două arcuri ce se încrucișează; 88) Portofoliu de cărți; 89) Pronume; 90) Iarbă crescută după a doua cositură (pl.); 91) Comandant; 92) Plantă; 93) Numele tinerilor cari se însoară; 94) Cortej; 95) Păr; 96) A ațipi; 97) Fire în carne; 98) Care se află pe munți înalți; 99) Se zice de literele majuscule întrebuințate în vechime pentru inscripțiuni; 100) Roșiatic; 101) Paradis; 102) Coadă de păr; 103) Pieptar lung al țăranilor; 104) Pomadă; 105) Erou spaniol; 106) A pleca; 107) Ingrădire; 108) Gradul cel mai înalt în marina militară; 109) Șampion; 110) Mătăciune; 111) Am ceva în vedere; 112) pronume; 113) Epilepsie; 114) Oraș în Turcia; 115) Mână; 116) În relief; 117) Notă muzicală; 118) Extraordinar; 119) Conjuncție; 120) Lichid spirtos; 121) Nota muzicală; 122) Prepoziție; 123) Unguent; 124) A se ascunde, ghemuindu-se; 125) Nenorociți; 126) Prepoziție; 127) Scriitor francez (1850—1923); 128) Titulatura nobilă pusă înaintea numelui boeriei (în epoca fanariotă); 129) Drum mic; 130) Posed; 131) Vechiul nume al județului; 132) Răsunset; 133) Localitate în Franța; 134) Lucra pământul; 135) Oraș în Turcia asiatică; 136) Cuișor de lemn ce împreună obezile; 137) Cap simplu; 138) De acord; 139) Râu în Ardeal; 140) Bou sau cal cu părul aproape alb; 141) Veche măsură de capacitate; 142) Curăta; 143) Căini; 144) Greutăți; 145) Interstiții ce separă moleculele corpurilor; 146) Conjuncție; 147) Neted; 147) Capriciu; 149) Regină a Angliei; 150) Cuiu; 151) Ivi; 152) Esențial; 153) Partea unui peisaj considerat după aspectul său; 154) Ud.

155) Notă muzicală; 156) Formă particulară; 157) Personaj mitologic; 158) Iubită; 159) Zeu egiptean; 160) Poet francez (1586—1670); 161) Ursită; 162) Lichid; 163) Insultă, afront; 164) Pană de despicat lemne; 165) Secol; 166) Lădiță de pus giuvaericele; 167) Secol.

Vertical: 1) Animal; 168) Personaj biblic; 169) Interjecție; 170) Conjunție; 171) Avea acelaș sunet final; 172) Dinastie; 173) Neamul unui popor nomad din estul Europei; 5) În favoarea; 174) Zeu; 175) Zahăr pisat; 176) Caracterul celui care se supără repede; 177) Interjecție; 178) Interpretarea cărților sfinte; 3) Interjecție; 179) Preot evreu, contimporan cu Isus Christos; 180) Domnul Moldovei (1372—1377); 181) Tot una; 182) Membrii unei școli filosofice întemeiată de Platon; 183) Fizician român; 7) Varietate de brad; 8) Care conrupe; 184) Acord de păreri la mai multe persoane; 185) Zeul căsniciei la Romani; 186) Adverb; 187) Clădire luxoasă; 188) Particulă negativă; 189) Supărare (fig.); 190) Lipsă de forță unei cauze spre a produce efectul său; 191) Cutezanță nesocotită; 192) La corpul omenesc; 193) Fără valoare (inv.); 194) Contrar rațiunii; 195) Desemna; 196) Țară veche în Asia; 197) Cântec religios la protestanți; 198) Maur; 199) Care lucrează învârtindu-se; 201) Stat în America: 202) Mască; 203) Masă mare; 204) Port și oraș în Finlanda; 205) Alianță ofensivă sau defensivă între mai multe state; 206) Popor din familia Tracică; 207) Picu (fam.); 208) Int. (inv.); 209) Fluviu în Anglia; 13) Pasăre care trăește prin fânețe; 210) Muzicant din secolul lui Ludovic al XIV-lea; 211) Titlul gradului cel mai înalt în marină; 212) Rege din Israel (919—918); 18) Gambă (pop.); 213) Leneș; 214) Care împărtășește bucurios simțirile (fem.); 22) Excavațiune; 23) Număr unul câte unul; 215) Fluviu în Africa; 29) Un fel de tramcar; 216) Partea teologiei care combat atacurile în contra religiunii creștine; 217) Veche măsură de lungime; 37) Povară de porumb; 218) Notă muzicală (inv.); 219) A se divide în mai multe părți; 42) Fecior (inv.); 220) Cortină; 221) Decret al Țarului; 45) Negațiune (inv.); 222) Bunic; 223) Interjecție; 224) Negațiune; 48) Ordin de molușce marini; 225) Păsări de curte; 226) Cuiu; 227) Brotac; 49) Joc teatral executat de mai multe persoane; 51) Știința moralei; 228) Țiu să nu cază; 52) Se zice de numele desmerdătoare sau familiare ce se dau animalelor; 54) Soția lui Ioachim; 56) Inviți dinainte; 233) Coșul de fum al unei case țărănești; 58) Ce se poate crede fără cuvânt; 229) Măsură; 230) Starea celor cari aspiră la ceva odată cu alții; 61) Fapta de-a hotări și rezultatul ei; 231) Samsar (Mold.); 232) Iarbă crescută după a doua cositură; 62) Împăcare; 65) Unul din cele mai vechi porturi ale Greciei; 66) Cel ce cumpără o cantitate mare de mărfuri spre a le vinde mai scump; 134) Măsură; 235) Tovarăș; 236) Conjunție; 237) Con; 71) Pronume; 72) Certificat; 238) Numele grec al Cybelei; 73) Chenar; 239) Intestine; 77) Adunare; 210) Pronume; 82) Militar și compozitor rus, născut la 1835; 83) Alifie regală pentru coacerea bubelor; 241) Notă muzicală; 242) A restabilit pacea; 243) Liniște; 244) Posed; 245) Fără unul; 91) Două litere din «Odoacru»; 92) Ramură; 246) Cu mare greutate; 94) Incub; 96) Excelent, însemnat (fig.); 247) Pictor spaniol (1588—1656); 97) Macoze; 100) Conjunție; 248) General francez (1772—1856); 249) Umed; 250) Șorecar; 251) Casă, locuință (fig.); 252) Notă muzicală; 109) Rege iudeu (944—904); 253) Răsar; 113) Împărat roman; 114) Scurtat la sfârșitul vorbelor; 116) Zeu; 254) Simț; 255) Zeu; 256) Arbust; 257) Măsură; 119) Poezie lirică în tragediile vechi; 258) Nume feminin; 124) Proprietatea acului magnetizat de a se dirija către un punct fix al orizontului; 259) Bătură narcotică; 129) Întărirea și îngroșarea pielii; 260) Domnitor din imperiul româno-bulgar (1186—1196); 130) Care înlătură; 261) Rotulă; 262) Ceas; 135) Crengi uscate; 263) Gospodar de sine stătător; 137) Narațiunea faptelor după ordinea

timpurilor; 264) Vergea de oțel; 265) Fiul Venerei și al lui Anchise; 148) Interjecție; 266) Netezitoarea zidarului; 153) Notă muzicală; 154) Articol; 267) Prepoziție; 268) General italian (1780—1851); 269) Negațiune; 270) Nu adesea; 271) Lună evreiască; 272) Obiect casnic; 273) Împreunare; 274) Las afară; 275) Interjecție; 276) Șină mobilă; 277) Prepoziție.

Observație: *Fiindcă jocul este interesant și frumos și pentru ca să-l publicăm trebuia să ocupăm din pagina noastră atât cât vedeți, îi socotim trei puncte pentru seria A și trei puncte pentru seria B.*

///

DE VORBĂ CU CITITORII REVISTEI

I. Baci-Dragoș. Dragă Baciule, brânza fabricată de tine, nu prea are... chiag. Cu răbdare și muncă vei ajunge să cunoști mai bine meseria.

Theodor Șovăială-Fălcu. Ai un nume care te-ar fi obligat să șovăi mai mult până la hotărârea de a publica ce ți-a spus rânduica.

Lucia Mihăileanu Constanța. „Nefericita copilă de rege” ar fi putut fi mai fericită dacă n’o omorai atât de repede. Schimbă-i finalul și poate va merge.

George Preoteșcu-Urlueni. Nu știm dacă ești în adevăr Preoteșcu, dar suntem siguri că ești Urlueni!

«Menirea voastră e ’nainte

«Cântați, cântați cu toții ’n cor

«Slăviți pe marele Părinte

«Pe-al lumii mare creator!...»

Prea frumos ca sentiment, însă eu te fac atent: Ia-o dulce-n chip mai lent, căci talentul e... telent!...

Ionel Dumitrescu-Găești. Dragă Ionele, ești prea grăbit cu ploia de toamnă. Noi suntem mulțumiți cu vremea asta mai puțin posomorâtă. Inseninează-te și d-ta și poate vei trece la... colțul tineretului sânguitor!

Pavel Nedelcu. «Scrisoarea din depărtare» se va publica. Te-am sfătuit totuși, să cauți realizarea unor subiecte mai puțin triste. «În larg», «Cântec de ha.duc» «Hora» și «Rugăciuni» se vor publica.

Constantin D. Popovici. Un marș militar cere unitate de tact. Or d-ta schimbi ritmul la fiecare vers.

„Mulți mor și la război,

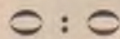
«Români de-ai noștri, frați,

«Dar ei sunt azi niște eroi

Căci de ei (de dușmani) suntem scăpați...»

Cu asemenea cântec pierdem... chiar și Guadelupa!...

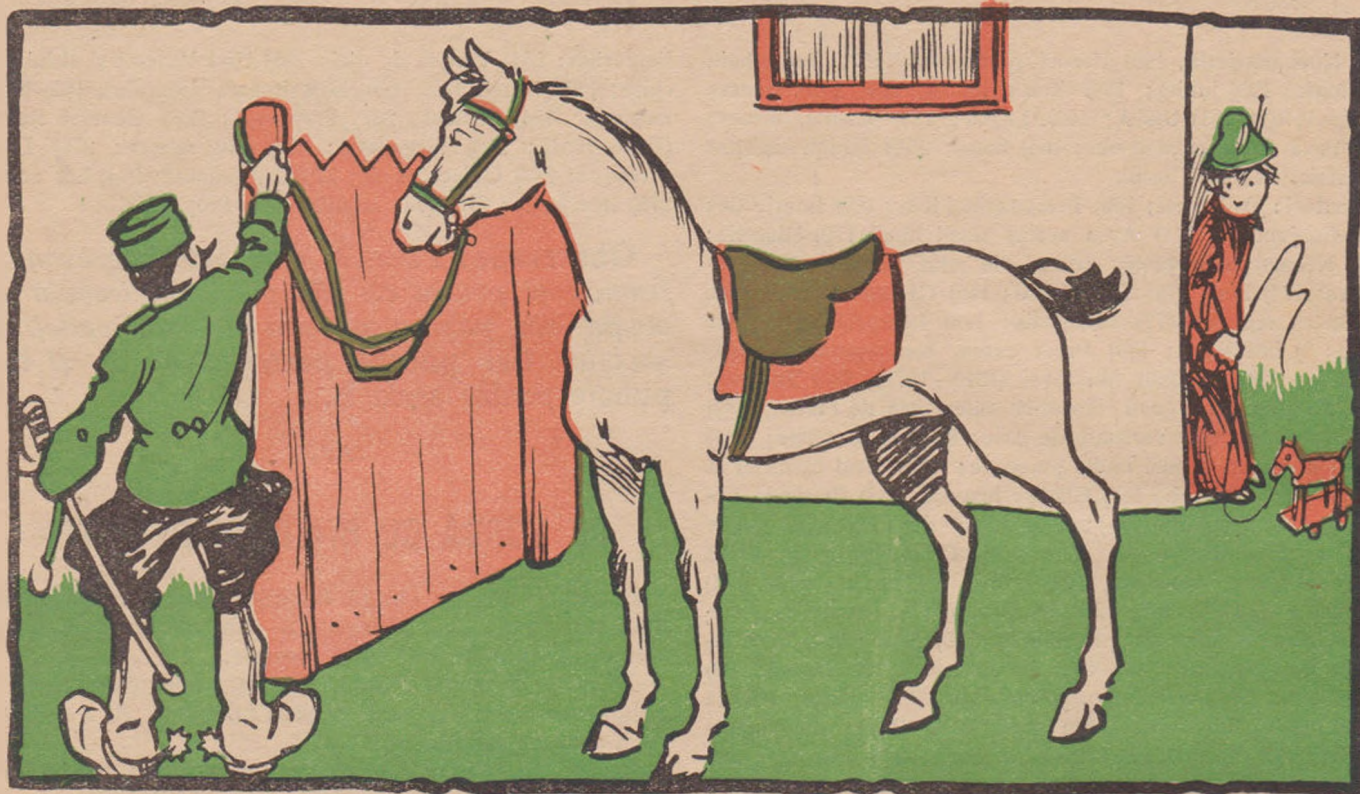
Unchiul Niță

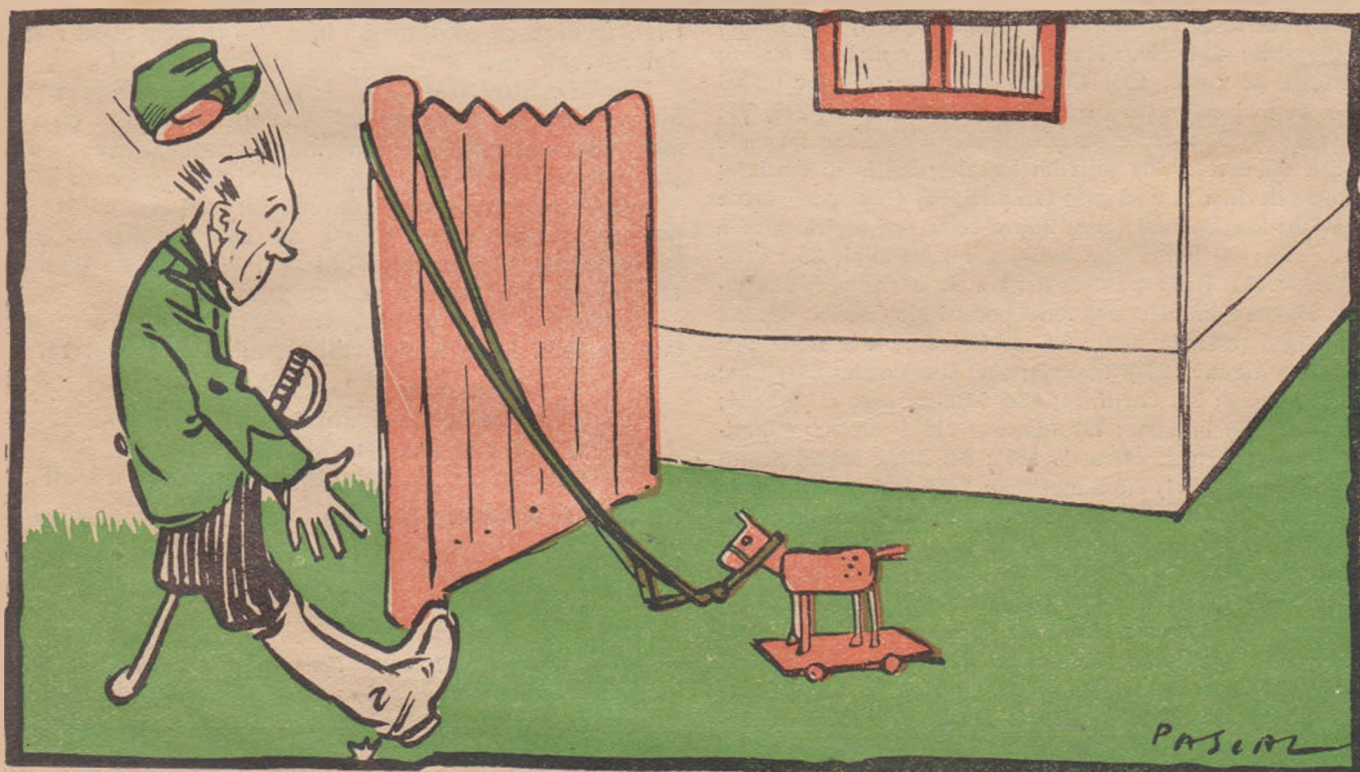
De puțină vreme a ieșit de sub tipar, în editura Cassei Școalelor, „Teatru pentru copii” de d-na Constanța Hodoș, talentata scriitoare și colaboratoarea noastră. E o lucrare admirabilă din toate punctele de vedere și prin apariția ei, umple un gol simțit în teatrul nostru școlar. O recomandăm călduros copiilor și educatorilor lor, pentru a o utiliza la serbările școlare. De asemenea d-na Hodoș, a tipărit de curând, un volum de povestiri pentru copii și tineret, intitulat „Picolo!”, în care se găsesc pagini admirabile de duioșie și dragălaşenie copilărească.

CALUL OFIȚERULUI ȘI CALUL DE LEMN

Versuri de MOȘ ANDREI.

Don Maior veni la rude
Să-și sărute drag nepoții
Și își lasă calu'n stradă
Să-l aștepte 'n fața porții.

Când să plece, ce-i văd ochii?
— I se pare chiar blestem —
Un ștregar îi luase calul
Și-i lăsase-un cal... de lemn.